

လမင်းမိုမို

ကျွေးသားလမ်းလည်းတချို့ ပြေးသားလမ်းလည်းတချို့

(၁)

“ မင်း လူပျိုကြီးလုပ်ပြီး မနေနိုင်ဘူးလား သက်ဖူး”

သက်ဖူးညွန့်က ဖခင်ဖြစ်သူ ကွန်ပျူတာကိုင်နေတဲ့ စားပွဲပေါ်
လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ချပေးလိုင်ရင်းက ...

“ အာ ... မလုပ်နိုင်ပါဘူး ဒက်ဒီကလည်း၊ ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရမှာလဲ၊
အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က အောင့်သက်သက်နှင့် ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်း ...

“ မင်းလည်း ဘာထူးလဲ၊ ယောက်ျားတွေထဲက တကယ့်သာမန်
ယေဘုယျ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါပဲ ”

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ ဒက်ဒီရဲ့ သာမန်ယေဘုယျယောက်ျား မဟုတ်လို့
ဘယ်လိုယေဘုယျ ယောက်ျားမဟုတ်လို့ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုး ဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ကဲ
... အဲ့ဒါဖြင့် ဒယ်ဒီကကော ဘယ်လိုယောက်ျားလဲ ပြောပါဦး”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က သက်ဖူးညွန့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့်
ပေစောင်းစောင်း ကြည့်လိုက် ရင်း.....

“အေး...ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိုက်ရူးရဲ မှားခဲ့လို့လည်း
အခုဘယ်လိုဖြစ်သလဲ ကြည့်လေ၊ အဲဒီ အိမ်ထောင်ရေးက ခိုင်မြဲလို့လား၊ ပြိုကွဲတယ်
မဟုတ်လား သက်ဖူး၊ ဒါ.....မသုံးခဲ့တာလေ”

နေထွတ်ညွန့်က သူ့နားထင်သူ လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ကာဆိုသည်။

“ဒါချည်းပဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရာ၊ လူအပေါ်လည်း
မူတည်ပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ထိထိုးသလိုပဲတဲ့၊
ဦးနှောက်ဘယ်လောက်ပဲသုံးပြီးတွက်တွက် ပေါက်ဂဏန်း ထွက်တာမှ မဟုတ်တာ၊
ကြိုက်ဂဏန်းရွေးထိုးတဲ့ သူကြီးပါပဲ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းတော့သုံးရမှာပဲလေ ... ဟေ့ကောင်”

“ကျွန်တော် ခေါင်းလည်းသုံးပါတယ်၊ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့
မျက်စိမှိတ်ရွေးထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပိုးကလှလည်းလှတယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်း
မိဘမျိုးရိုးလည်း ကောင်းတယ်၊ ဉာဏ်လည်း ထက်မြတ်တယ်၊
အလုပ်အကိုင်ကလည်း ဆရာဝန် အကျင့်စာရိတ္တလည်းကောင်းတယ်။”

“ကျန်တာတွေ ပြောချင်ပြော၊ အကျင့်စာရိတ္တတော့ ထည့်မပြောနဲ့”

“ဟာ ... ဘာလို့မပြောရမှာလဲ၊ ဒက်ဒီကလည်း ”

“အကျင့်စာရိတ္တဆိုတာ ဒီနေ့ထိ ကောင်းပေမယ့်
နက်ဖြန်အတွက်ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုယုံလို့ရ တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးသက်ဖူး၊
သူခိုးဆိုတာလည်း ဒီနေ့ သူ ပစ္စည်းတစ်ခုစ၊ ခိုးလိုက်လို့ သူခိုးဖြစ်သွား ပေမယ့်
မနေ့ကအထိ သူခိုးမဟုတ်သေးဘူးကွ၊ လူလိမ်ဆိုတာလည်း သူလိမ်လိုက်မှ
လူလိမ်ဖြစ် သွားတာ၊ မလိမ်ဖူးခင်ထိ လူလိမ် မဟုတ်ဘူး ...

အဲ့ဒီလိုပဲ အကျင့်ပျက်မယ့် ဖောက်ပြန်မယ့်သူတွေဟာလည်း
အမေ့ဝမ်းကကျွတ် ကတည်းက ငါကြီးလာရင်ဖောက်ပြန်မယ် အကျင့်ပျက်မယ်လို့
ကြိုကြိုလာမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ငါကြီးလာရင် သူခိုးလုပ်မယ်၊
လူသတ်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကြိုတင်ကြံစည်ချက်ကြီးနဲ့ မွေးဖွားမလာဘူး သက်ဖူး ...

အကြောင်းကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ပြစ်မှုတစ်ခုကို
ကျူးလွန်မိသွားတဲ့အချိန်မှာ ဒီလူဟာ လူလိမ် ဖြစ်ရင် လည်းဖြစ်သွားမယ်၊
လူသတ်သမားလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားမယ်၊ အကျင့်ပျက်လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ် သွားမယ်၊

မလုပ်ခင်ထိပဲ လူကောင်း၊ ဒါကြောင့်အကျင့်စာရိတ္တကို တစ်သက်ထည့် မပြောနဲ့ ...
ဟေ့ကောင် ”

သက်ဖူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“ ဒက်ဒီပြောတာ မမှားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ဒါကို ကြုံတွေးကြုံစိုးရိမ်ပြီး
ကြုံပူနေရင် အိမ်ထောင် ပြုဖို့မပြောနဲ့ သူငယ်ချင်းပေါင်း
ပေါင်းဖို့တောင်လူရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး ဒက်ဒီ၊ လူတစ်ယောက် ပျက်စီးဖို့က
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က တွန်းပို့တဲ့ အခြေအနေတွေ အများကြီးပါပါသေးတယ်၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းမှာ ကြီးပြင်းကျင်လည်နေ တဲ့တစ်ယောက်ဟာ
ကိုယ်ကျင့်တရားလေးကို ပုံမှန် တန်ဖိုးထားထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့
စိတ်ရှိရင်တော်ရုံတန်ရုံ ပစ်စလတ်ခတ်ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“အဲဒီ လိုတော့ ယေဘုယျတွက်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
ယေဘုယျတွေ ထုံးစံတွေကနေ သွေဖီသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိစ္စရပ်တွေ
အများကြီးရှိသေးတယ် သက်ဖူး”

“ အဲသလောက်ထိတွေ ပူနေရရင် နေစရာမရှိတော့ဘူးဒယ်ဒီ ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က ကစားလက်စ စစ်တုရင်ပွဲကို ရပ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ မင်းမှာ ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ တစ်ခွန်းမှ လက်ခံနားဝင်ပုံမရဘူး၊
ခေါင်းလဲတော်တော်မာတဲ့ အကောင် ”

သက်ဖူးကမူနံတေတေ ဖြစ်နေတဲ့ ဖခင်ကို
ကြည်ကြည်လင်လင်ပြီးပြီးကြည့်ရင်း ...

“ ဒက်ဒီ ... ပိုးက ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းကောင်းတဲ့ ချစ်သူလေးပါ၊
ပြီးတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“အချစ်ဆိုတာ စိတ်နာကြည်းစရာ ခွင့်မလွှတ်လောက်စရာ

ကိစ္စမျိုးပေါ်လာရင် ဆပ်ပြာဘူ ဖောင်းကို ဖောက်ခနဲ ချက်ချင်းပေါက်ပြီး ပျောက်သွားတတ်တာမျိုးပါကွာ”

“အခု ပိုးအပေါ် စိတ်နာကြည်းစရာလည်းဘာမှမရှိ၊
ခွင့်မလွှတ်လောက်စရာလည်း သူ့ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ ဒက်ဒီရာ၊
ကျွန်တော့်အချစ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖောက်ခနဲပျောက်လို့ရပါ့မလဲ”

“မင်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို အဲ့သလောက်မချစ်နဲ့ သက်ဖူး”

“ ဒက်ဒီကလည်းချစ်နေတဲ့ဟာကို မချစ်လို့ရမလား”

“ တောက် ... ဒီခွေးကောင်၊ ငါကန်မိတော့မယ်”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က တကယ် ကန်တော့မလို ခြေတစ်ဖက်မြှောက်၍
ရွယ်လိုက်တာမို့ သက်ဖူးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကိုယ်ကိုယ့်ရှောင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ဒက်ဒီ ပြောပါ ”

“ ဘာပြောရမှာလဲ”

“ခုနမေးထားတယ်လေ၊ အိမ်ဘယ်နေ့ခေါ်လာရမလဲ၊ ဒက်ဒီနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးဖို့”

ဦးနေထွတ်ညွန့်ကစူပုတ်ပုတ်မှုန်တေတေ လုပ်နေပါသည်။

“ တစ်ကယ်တော့ ဒက်ဒီက များသောအားဖြင့် အိမ်မှာရှိတာများတော့
ဘယ်တော့ခေါ်လာ ခေါ်လာအဆင်ပြေမှာပါ၊ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်က
ဒက်ဒီခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဒက်ဒီရက်ချိန်းကိုလိုချင်လို့ပါ ”

“ ငါ ခုတလော သိပ်နေမကောင်းဘူး ဟေ့ကောင်၊ နှလုံးက
နည်းနည်းဖောက်ချင်နေတာ၊ နေဦး ... ခေါ်မလာနဲ့ဦး၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ”

“ ဒက်ဒီ သိပ်နေမကောင်းရင် ပိုပြီး မြန်မြန်ခေါ်လိုက်မယ်၊

နက်ဖြန်သန်ဘက်ခါလောက်၊ ပိုးလည်း ဒက်ဒီကို
နည်းနည်းစမ်းသပ်ပေးကြည့်ပေးလို့ ရတာ ပေါ့”

“ဟေ့ကောင်”

“ဒက်ဒီကလည်းဗျာ၊ ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့နဲ့ ”

“ခွေးကောင် ... မင်းက ဖအေကို ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့လေး ဘာလေး
သုံးနှုန်းစရာလား”

“တစ်ခြားသုံးစရာ စကားလုံး ရှာမတွေ့လို့ပါ ”

“တော်ကွာ နားငြီးတယ် ”

“ကျွန်တော်လည်းလျှာညောင်းနေပါပြီ၊ ဒက်ဒီ
တစ်ရက်ချိတ်ပေးလိုက်ရင် ရပါပြီဗျာ ဒက်ဒီ ရာ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်သည် ရင်ထဲမှာခုလုတုနှင့် ဖုနေသည်။ သူ့ရဲ့ ဘဝရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော အဖော်မွန်ရတနာလေး တစ်ဦးတည်းသောသားလေး
သက်ဖူးညွန့် ချစ်သူစ၊ ရကတည်းက ရင်နာနေတာပါ။
ချစ်သူရည်းစားဆိုတာကတော့ ခုခေတ်ကြီးထဲမှာ ပြတ်ရင်လည်း ပြတ်သွားမှာပါလို့
ဖြေသိမ့်ထားတာ။

“ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီကောင်တွဲသလိုလို အီသလိုလို
ကောင်မလေးတွေရှိခဲ့ အဆက်ပြတ် ခဲ့တာပဲလေ။ အခုဒီကောင်မလေးနဲ့ကျတော့
ဒီလိုဖြစ်မလာတော့ဘဲ သားက စွဲစွဲမြဲမြဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး တည်မြဲနေခဲ့သည်။
ဒီကောင်မလေးကို လက်ထပ်မည်လို့ စတင်အသိပေး ကတည်းက ဦးနေထွတ်ညွန့်
ရင်ထဲမကောင်း။

နေပဲမကောင်းသလိုလို စိတ်ပဲတိုသလိုလို ဝမ်းပဲနည်းသလိုလို။ ခုတော့
သူတို့ကိစ္စက ခိုင်သထက်ခိုင်မာကာ လက်ထက်ကြတော့ဖို့

တိုင်ပင်တဲ့အထိဖြစ်လာပြီ။ ချစ်သူသက်တမ်းလည်း နှစ်နှစ်ရှိလာပြီလေ။
သားဖြစ်သူဆိုရင် ဟိုဘက်ကောင်မလေး အိမ်ကိုဝင်ကာထွက်ကာ ကောင်မလေး
မိသားစုဝင်တွေနဲ့တောင် ရင်းနှီးခင်မင်မှုရပြီးနေပြီ။

သူ့ဘက်ကကသာ သူ “ ခေါ်မလာစမ်းပါနဲ့ဦးကွာ ” လုပ်ထားလို့
ကလေးမလေး ရောက်မ လာရသေးတာ။ ဒီရက်ပိုင်းတော့ သားက
တကျီကျီတကျာကျာနှင့် သူ့ကောင်မလေးကို ခေါ်လာပြတော့မည်။ လူကြီးချင်း
သွားစကားပြော နားဖောက်ပေးတော့စသဖြင့် ပူဆာမှုစိပ်လာ တာ။

“ ပြီးတော့ ... ရှိသေးတယ် ”

သူ့ရဲ့အင်တင်တင်လေသံကြီးကြောင့် သက်ဖူးက
မျက်ခုံးတွန့်သွားရပြန်ကာ ...

“ ဘာရှိရပြန်ပြီလဲ ဒက်ဒီရဲ့ ”

“ မင်းကောင်မလေး နာမည်က ... ဘာ ... ”

“ ပိုးပုလဲဖွေးဥ ”

“အောင်းမယ့်လေးလေး ... နာမည်ကိုက ”

“ နာမည်က ဒက်ဒီသိပြီးသားလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကြာသပတေးသမီး မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်လေ ဒက်ဒီ ”

“ စနေနဲ့ ကြာသပတေး ဓတ်မတည့်ဘူး သက်ဖူး ”

“ ကျွန်တော်က သောကြာလေ ”

“ ငါက စနေကွ ”

သက်ဖူးညွန့်က ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းဆတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟား ... ဘာဆိုလဲ ဒက်ဒီရ၊ ဒက်ဒီ ယူရမှာကျနေတာပဲ၊ ကန်တော့ ကန်တော့ပါရဲ့”

“ဟကောင် ... ငါကန်ပြန်ဦးမယ်၊ ဖအေကိုပြောပုံက၊ ယူယူ မယူယူကွ၊ တစ်အိမ်တည်း နေရမှာ၊ မင်းပဲယူပြီးရင် ငါနဲ့ခွဲမသွားဘဲ ဒီမှာပဲနေမယ်ဆို ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့အိမ်မှာ သူ့ အစ်ကိုလူပြီကြီးတို့ ညီမအပျိုတို့ရှိသေးတော့ သူ့အိမ် မှာလည်းမနေဘူး၊ အိမ်ခွဲနေဖို့ကျတော့လည်း ဒက်ဒီကိုသနားလို့လေ ”

“အေး ... အဲဒါပြောတတ်လေ၊ ငါနဲ့ ကြာသပတေးဓာတ် မတည့်ဘူး သက်ဖူး ”

သက်ဖူးညွန့်က အဖေလုပ်သူကို ခပ်ပေပေစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ဒက်ဒီ ရှာကြံရစ်နေ ပြန်လေပြီလေ။

“ဒါဖြင့်လည်း လက်ထက်ပြီးရင် အိမ်ခွဲနေပါ့မယ် ”

“အိမ်တော့ မခွဲရဘူး၊ ငါ့မှာတစ်ကမ္ဘာလုံး တစ်လောကလုံးပြေးကြည့်၊ မင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ ”

“ဒက်ဒီဟာက ခွဲလည်းမနေရဘူး၊ အတူနေလည်း ဓာတ်မတည့်ဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်ရ မှာလဲဗျ”

“ဓာတ်တည့်မယ့်မိန်းမ ရှာရမှာပေါ့ကွ ”

“ဟာ ... ဒက်ဒီဉာဏ်တွေ မသိဘူးများထင်လို့လား၊ ကျွတ် ... ခုမှ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာရင် ရည်းစားသက်တမ်းနဲ့ဘာနဲ့ နောက်နှစ်နှစ်လောက်တော့ နောက်ဆုတ်သွားမှာပဲလို့ တွေးနေတာ မဟုတ်လား ”

“ဟေ့ကောင် ... စနေနဲ့ ကြာသပတေး ဓာတ်မတည့်လို့ ပြောနေတာက မင်းအမေ ကြာသပတေးသမီး မေသက်တင်၊ ငါနဲ့ဓာတ်မတည့်တာ

တွေ့တယ်မဟုတ်လား ”

“ဟာ ... မာမိက ဒက်ဒီမိန်းမလေ၊ ဘာဆိုလဲ၊ ခုဟာက ကျွန်တော့်မိန်းမ ဖြစ်မှာလေ”

“မင်းအမေ ကြာသပတေး မေသက်တင် ကြာသပတေးနံ တစ်လုံးတည်းနဲ့တောင် ငါ့ဘဝကိုဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးသွားတယ်၊ မင်းအသိပဲ၊ အခုကြည့်စမ်း ပိုးပုလဲဖွေးဥ၊ ကြာသပတေး နံ သုံးလုံးပူးနဲ့ ... ဖျား ... ဖျား ... ဖျား ... ဖျား ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က “ ဘုရား ” တ၊သံကို ဟန်ပါပါ ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ နောက်ဆုံးစလုံးကလည်း “ဥ” တဲ့ ”

“ ဥ ... ကကော ဘာဖြစ်ပြန်လို့လဲ ”

“ ဥဆိုတာ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္ဂနွေက ငါ့အညွန့် ”

“ဗျာ ... ဒက်ဒီ ဗေဒင်ဆရာတော့ လုပ်မစားသေးပါဘူးနော်၊ နေ့နံတွေ အညွန့်တွေ ပြောဆိုပြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြာသပတေးနံသုံးလုံးနဲ့ ငါ့ရဲ့အညွန့်နဲ့ အဆုံးသတ်ထားတဲ့ နာမည်ပိုင်ရှင်ဟာ ငါ့ကိုဒုက္ခ ကောင်းကောင်းကြီးပေးမှာ ငါ ကြိုသိနေတယ်သက်ဖူး၊ မင်းအဖေ ဒုက္ခရောက်မှာနော် ... ဟေ့ကောင် ”

“ အာ ... ဒက်ဒီကလည်း ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊

ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ တမင်သက်သက် ဒက်ဒီရစ်နေတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ရနိုင်သလောက် ရှောင်လွှဲပြီ ကဖျက် ယဖျက်လုပ်နေတာ နားလည်ပါတယ် ဒက်ဒီရာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကပျက်မယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ၊ မဖြစ်မနေ မလွဲမသွေဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စပါ၊ ဒက်ဒီ စိတ်လျှော့ပေးပါ၊ ကျွန်တော်မျက်နှာကို ထောက်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောပေးလိုက်ပါ ဒက်ဒီရာ ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က သားဖြစ်သူ သက်ဖူးညွန့် မျက်နှာလေးကို
ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးလွှဲထားလိုက်ပါသည်။
သူချစ်ရလွန်းတဲ့သားလေးလေ၊ ဘယ်စိတ်ဆင်းရဲစေချင်ပါ့မလဲ။
သားတစ်သက်မှာသူတစ်ဦးတည်း ပြုစုပျိုးထောင်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့
သက်တမ်းပင်လျှင် ကြာခဲ့ လှပြီပဲ။

သား စိတ်ချမ်းသာတာ ပျော်ရွှင်တာကိုသာ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တာ။
အခုကိစ္စကတော့ သူနှမြောတသရင်နာရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဖြစ်နေလို့။
အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းခဲ့တဲ့ ဦးနေထွတ်ညွန့်က ဖြစ်နိုင်ရင်
သူ့သားလေးကိုအိမ်ထောင်ကိုမပြုစေချင်တာ။ လူပြိုကြီးသာ လုပ်စေချင်တာ။

သူ့တုန်းကလို အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခ နာကြီးချက်ကြီးမျိုး၊
အရှက်တစ်ကွဲအကျိုးနည်းမှုမျိုး၊ တစ်သက်လုံးအသားမသေတော့တဲ့
နှလုံးသားဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ဟက်တက်ကွဲမျိုး မကြုံရစေချင်၊ မခံစားရစေချင်တဲ့
တစ်ယူသန်စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကြီးက ရင်ထဲထုတ်ချင်းခတ် စူးဖောက်နစ်ဝင် နေတာပါ။

“ မင်းကိုငါက လုံးဝကန့်ကွက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး သက်ဖူးရာ ”

“ ဒါဖြင့်ရင်လည်း ပြီးရောပေါ့ ဒက်ဒီရ ”

“ ဒီထက်အချိန်ယူ စဉ်းစားစေချင်သေးတဲ့ သဘောပါ ”

“ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီလေ ဒက်ဒီ၊ ဒီထက်အချိန်ယူနေဖို့က
မိန်းကလေးဘက်လည်း ထည့်တွက် ရဦးမှာပေါ့ ”

“ သူ့မိဘတွေကလည်းကွာ ကိုယ့်သမီးလေး ခုမှ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆို၊
မြန်မြန်ပေးစားချင် နေပြီလား ... စံပါပဲကွာ ”

“ မြန်မြန်ပေးစားချင်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဒက်ဒီရ၊ ကျွန်တော်တို့
အသက်အရွယ် တွေက သင့်တင့်လျှောက်ပတ်တဲ့ အရွယ်တွေ ဖြစ်နေတာကိုး၊

အရမ်းစိတ်သဘောကောင်းတဲ့ မိသားစု ဒက်ဒီရ၊ ကျွန်တော်ကိုလည်း သိပ်ချစ်ခင်ကြတာ၊ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ကျွန်တော့် အတွက် အကောင်းဆုံးအိမ်ထောင်ဖက်ပါ ဒက်ဒီရာ ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က သက်ဖူးကိုမျက်စောင်းကြီးတစ်ချက်ရွယ်ရင်း ...

“ အင်းလေ ... မင်းအခြေအနေက ဖျက်လို့လည်းမရတော့ပါဘူး။ ”

“ ဟုတ်တယ်လေ ... ဒက်ဒီရ ”

“ ဖျက်မရတဲ့တူတူ ငါလည်းမဖျက်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတစ်ခုတော့သိထား သက်ဖူး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ဒက်ဒီ ”

“ ဒီကောင်မလေးဟာ ငါ့နှလုံးသားကို ဖြုတ်ယူသွားမယ့် ကောင်မလေးဆိုတဲ့ အမြင်အတွေး ကို တော့ ငါဘယ်တော့မှ ဖျောက်လို့မရနိုင်တာ မင်း သိထား။ ”

“ ဒက်ဒီကလည်းဗျာ ”

“ အိမ်ကိုလည်းရောက်လာဦးမှာဆိုတော့ ငါ့မျက်စိအောက်မှာတော့ အပိုးကျိုးပစေ၊ ထိပ်တိုက်တွေ့စရာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေနဲ့ ”

“ ဒက်ဒီကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ပိုးက အရမ်းစိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ၊ ဒက်ဒီကိုလည်း အဖေတစ်ယောက်လိုသူက ချစ်မှာပါ ”

“ မလိုဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ့မှာသားတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မင်းပဲရှိတယ် သက်ဖူး၊ ခုနေ မိုးပေါ်က နတ်သမီးတစ်ယောက်ဆင်းလာလည်း ငါ့သမီးနေရာတော့ ငါကပေးမယ်မထင်နဲ့၊ ချွေးမက ချွေးမပဲပေါ့ကွ၊ အပိုတွေ မလုပ်စေနဲ့ ”

“ ဒက်ဒီကတော့ ဘုပဲ ”

“ အေး ... ဟုတ်တယ်ကွာ ဖုနဲတဲ့ ဘုပဲ၊ သဘောပေါက်ရင်ပြီးရော ”

“ ဒါဖြင့် နက်ဖြန် ဒက်ဒီဆီ ခေါ်လာတော့မယ် ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က ပါးစပ်လှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် သားဖြစ်သူကို

အသံတိတ်ဆဲဆို လေသည်။

*

(၂)

ဒီကောင်မလေး လှလွန်းလှချည်လားလို့ ဦးနေထွတ်ညွန့် အံ့အားတသင့်
လက်ဖျားခါရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သက်ဖူးတန်းတန်းစွဲ ရူးသွပ်တာ။
ရူးမယ်ဆိုလည်း ရူးလောက်စရာပါပဲ။ သားရဲ့ချစ်သူ ကောင်မလေးကို
သူတို့တွဲနေတာ နှစ်နှစ်ရှိတဲ့အထိ တွေ့ဖူးအောင်လည်း မကြိုးစားခဲ့။ တွေ့လည်း
မတွေ့ဖူးတာမို့ ခုမှပဲတွေ့ရတာ ပါ။

တော်တော်လှတာကို လက်သင့်ခံရပေမယ့် ဒီအချက်ကို
အမှတ်ပေးရမယ့် အချက်လို့တော့ ဦးနေထွတ်ညွန့်က မသတ်မှတ်ပါ။
ချောမောလှပခြင်းဟာ သူ့အတွက်တော့ အမှတ်တောင် နုတ်ချင်သေးတဲ့အချက်ပါ။
မိန်းမလှ မိန်းမချောတို့ဟာ သူတို့အလှအပအပေါ် ဂုဏ်မောက်ပြီး
အလှကိုကိုးစားအနိုင်ယူချင်တတ်ကြတယ်လို့ ဦးနေထွတ်ညွန့်က သတ်မှတ်ထား
ပါသည်။

ပိုးရဲ့မျက်နှာလေးက လှပတဲ့အပြင် ကြည်ကြည်လင်လင်လည်း ရှိသည်။
မျက်လုံးများ ကတောက်ပပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ထက်မြက်မည့် အသွင်သဏ္ဌန်။
စူးစူးရဲရဲ ဝံ့ဝံ့စားစား ရှိလှသည်။ အဲသလောက် စူးရဲဝံ့စားတာပို ဦးနေထွတ်ညွန့်
မနှစ်မြို့။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ပိုးရဲ့မျက်ဝန်းများက မေသက်တင်မျက်ဝန်းများနှင့်
ဆင်တူသည်။

ပိုးကိုမြင်တွေ့ လိုက်ရချိန်မှာ မေသက်တင်ကို များစွာအမှတ်ရစေသည်။
အဲဒါကိုက သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပင်။

“ဒက်ဒီ... ဒါပိုးပါပဲ၊ ပိုးက အခု Physiology ဌာနမှာပဲ
ဆရာမပြန်ဝင်လုပ်ရင်း အမ်အက်စီစီ ဖြေဖို့ စာဖတ်နေတယ်၊ ပိုး ... ဒါ ကိုယ့်ဒက်ဒီ
ဦးနေထွတ်ညွန့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ဒက်ဒီနဲ့ ဆုံကိုဆုံတွေ့ရမှာ
သေချာပေမယ့် သမီးက အစောကြီးကတည်းက တွေ့ချင်နေတာ၊ ဒက်ဒီနဲ့တွေ့ပေးဖို့
ကိုကိုကိုပူဆာပေမယ့် ကိုကိုက ဒက်ဒီ အဆင်သင့်ဖြစ်မှပဲ တွေ့လို့ရမယ်ဆိုတာနဲ့
ဒီနေ့ဒီအချိန်ကို သမီးတောက်လျှောက် စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်လာတာပါ။
နောက်ဆုံးတော့လည်းဒီနေ့က ရောက်လာရတော့တာပဲ၊ တွေ့ရတာ
အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ဒက်ဒီ ”

ကရေကရာ တတွတ်တွတ် ဆိုတာလို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
စိကာပတ်ကုံးပြောနိုင်တဲ့ ပိုးပုလဲဖွေးဥကို ဦးနေထွတ်ညွန့်က
စိုက်ပြီးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ စကားကတော့ ဘာကြောင့်ဤမျှ တတ်ရတာ လဲလို့
တွေးနေမိပါသည်။ သူ့ဘက်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဝန်လေးဆွံ့အ
နေခဲ့မိသည်။

“ဒက်ဒီ နေကောင်းရဲ့လား၊ ဟ့ထ်က ဘယ်လိုနေပါလဲ ”

နှလုံးမကောင်းကြောင်း အာချောင်ထားမှာဖြစ်တဲ့ သက်ဖူးကိုဖျက်ခနဲ
လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဟ့ထ်က ကောင်းပါတယ် အေးဆေးပါပဲ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟ့ထ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အရမ်းတော်တဲ့
သမီးရဲ့ဆရာကြီးတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ် ဒက်ဒီ ”

“မလိုပါဘူး၊ ပြလက်စ ပြနေကျ သမားတော်ရှိပြီးသားပါ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါနော် ”

“ လိုအပ်တာမရှိပါဘူး ”

“ ဒက်ဒီက သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူပဲပိုး၊ တော်ရုံတန်ရုံ ဘာမှပြောမှာ တိုင်ပင်မှာ အကူအညီတောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးပိုးရဲ့ ”

“ လူကြီးဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲ ကိုကိုရယ် ”

“ အမယ်... သူ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လေသံမျိုး ”

အဲဒီနေ့က သူတို့ စကားပိုင်းလေးက သက်ဖူးနှင့်ပိုးတို့ရဲ့ အပြန်အလှန် ပေးအယူ အတုံ့အလှည့် စကားတို့နှင့်သာ အသက်ဝင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပြီး ဦးနေထွတ်ညွန့်ကတော့ ခပ်မဆိတ် တိတ်လို့သာ နေခဲ့ပါသည်။

သားဖြစ်သူ သက်ဖူးကတော့ သူ့ကို ဘယ်လောက် အားမလိုအားမရ အသည်း ယားလိမ့်မည် မသိ၊ ထမင်းဟင်းလာချက်ပေးသူ ဒေါ်ချစ်ကြီးကပင်လျှင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ ပိုးပြန်တဲ့အခါ ...

“ ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးရယ်ပါ ဆရာကြီးရယ် ”

“အောင့်အီးပြီး တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ကာ စိတ်ဖုနေသော သူ့မလိုတမာမှုက ဒေါ်ချစ်ကြီး ထံ လမ်းလွဲပုံကျကာ...”

“ ဘာတုံးဒေါ်ချစ်ကြီး၊ ကျွန်တော်က ဘာပြောနေလို့လဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်ကကော မုန်းစရာကြီးလို့ ပြောမိလို့လား ”

“ ဪ... ဆရာကြီးမကျေနပ် မကြည်ဖြူဘူးလားလို့ပါ ”

“ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဲ့သလိုပြောလို့လား ”

“ မပြောပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘာသာ အဲ့သလိုထင်တာပါ ”

“ ထင်တာတွေကို လျှောက်ပြီးထုတ်ပြောမနေနဲ့ ဒေါ်ချစ်ကြီး၊ စိတ်ထဲက ထင်ချင်သလိုထင် စိတ်ထဲပဲထား၊ သဘောပေါက်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ပေါက်ပါတယ် ”

“ ပေါက်ရင်ပြီးတာပဲ ”

ဒေါ်ချစ်ကြီးက ပြုံးတုံ့တုံ့ကြီးနှင့်ပင် ဘာမှစကားမဆက်တော့။

သူ့ပုံစံကလည်း သူ့အိမ်ရှင် သခင်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်တဲ့ပုံစံ။ သူကလွဲရင် ကျန်တဲ့သူအားလုံးပုံစံက သူ့ကို နားလည်ပေးပါတယ်လေဆိုတဲ့ သဘောထားကြီးသူကြီးတွေ ပုံစံချိုးနေကြတာကိုက ဦးနေထွတ်ညွန့် စိတ်ကို ကသိက အောက် အောင့်သက်သက်ဖြစ်စေသည်။

သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ သူကဘာများကောပြောနေလို့လဲ။ ငြင်းလို့လဲ မရနိုင်တော့ တဲ့ သားဖြစ်သူရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် နှုတ်ပိတ်တိတ်ဆိတ်ပြီးတော့ပဲ နေပေးနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါဆိုမရသေးဘူးလား။

“ ဒက်ဒီ ... ပိုးက ပြန်ခါနီး ကားပေါ်တက်တော့ ဘာပြောသွားလဲသိလား ”

“ ဘယ်သိမလဲ ဘာတဲ့လဲ ”

“ ဒက်ဒီကိုပြောသွားတာ ”

“ အောင်မာ ဒီငတိမက ငါ့ကို ငါ့သားဆီ ဘာအပုပ်ချ အတင်းတုတ်သွားသေးတာလဲ ”

“ အပုပ်ချရအောင် ဒက်ဒီက ပုပ်နေလို့လား၊ အတင်းတုတ်ရအောင်ရော ဒက်ဒီက အတင်း ပြောစရာလုပ်လို့လား ဒက်ဒီရဲ့ ”

“ ဟေ့ကောင် ... ရှင်းရှင်းပြောစမ်း၊ ရိသဲ့သဲ့လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကိုဘာတဲ့လဲ၊ ဒီကောင်မလေးက ”

“ ဒက်ဒီက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲတဲ့ ”

“ ဟေ့ကောင် ... မင်းငါ့ကို အရွဲ့တိုက်မနေနဲ့ ”

“ဟင် ... ဒက်ဒီကတော့စံပဲ၊ ဒက်ဒီချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ဒက်ဒီက အရွဲ့တိုက်တယ် ထင်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ဒက်ဒီက ထင်နေတဲ့သဘောလား ”

“မထင်ပါဘူး ... ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ ငါသူ့ကိုတတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောဆက်ဆံလိုက် သား ပဲ ”

“ဪ ... ဒါက ဒက်ဒီ အတော်လိုက်လျောဆက်ဆံလိုက်တာပေါ့နော် ”

“ဟုတ်တယ်လေ ”

“ဒါဖြင့် ပိုးက အဲဒါကို နားလည်သဘောပေါက်လို့ ဒက်ဒီကို ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာနေမှာပေါ့ ”

“သက်ဖူးနော် ... သက်ဖူး၊ စကားပြောတာ လိမ်ကောက်ကွေ့ပတ်နေတာပဲ ”

“ပိုးက တကယ်ပြောတာပါ ဒက်ဒီရ၊ ပိုးက အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အဆိုးမြင်ဝါဒီပေါ့လေ ”

“ဟောဗျာ ... ဒက်ဒီက အခုကိုပဲ အဆိုးမြင်နေတာ၊ ဒက်ဒီ အခုထက်ပိုပြီး အကောင်း မြင်တတ်ဖို့ လိုနေသေးတယ် ”

“ငါက အဆိုးလည်းမမြင်ဘူး၊ အကောင်းလည်းမမြင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပဲမြင်တယ် ”

“အဲ့လောက်ဆိုရပါပြီ ဒက်ဒီရဲ့ ”

“ဒါပေမယ့် မင်းကောင်မလေးကို ဒီနေ့ အကဲခတ်လို့ ရသလောက်က ဒီကောင်မလေးက ငါကြိုက်မယ်ထင်တာတွေချည်း ရွေးပြောသွားတယ်၊ အဲ့လိုကျတော့ သူ့စိတ်ထဲအမှန်တကယ် ရှိတာကို ငါ ဘယ်သိရတော့မလဲ၊ သူ့ကိုမင်းပြောထားလိုက်၊ ငါ့ကိုဖားပြီးဆက်ဆံစရာ မလိုဘူးလို့ ...ကြားလား ”

“ သက်ဖူးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ... ”

“ ဒက်ဒီသဘောထားက အဲ့သလို သေချာရင်ပြီးတာပါပဲ ”

သူတို့အိမ်ဟာ အိပ်ခန်းလေးခန်းပါတဲ့ အိမ်ဖြစ်ရာ နဂိုကတည်းက နှစ်ယောက်အိပ် မာစတာဘက်ဒ်ရွမ်းက ဦးနေထိတ်ညွန့် ယူထားပါသည်။ သက်ဖူးညွန့်ရဲ့ တစ်ယောက်အိပ်ခန်းကို မင်္ဂလာပွဲနီးတဲ့အခါ ကျယ်အောင်ချဲ့ဖို့အတွက် ဘေးချင်းကပ်လျှက် တစ်ယောက်အိပ်ခန်းနှင့် အလယ်နံရံဖြိုကာ တစ်ဆက်တည်းပူးပေါင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

နံရံဖြိုကာ ဂငယ်ကုန်းကလေးဖြစ်အောင်လုပ်၊ နံရံကပ်ဗီရိုတွေ နံရံကပ် မှန်တင်ခုံ တွေပါ လုပ်တဲ့အတွက် ရည်ရှည်အလုပ်သမားတွေဝင်ကာ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးက ရှုပ်ပွနေ သည်။ ဘီလပ်မြေမှုန့် သဲမှုန့် အုတ်မှုတွေ လွှစာမှုန့်တွေဟာ အဲ့ဒီအခန်းထဲပဲ လုပ်နေတာ ဖြစ်ပေ မယ့် ဝင်ချည်ထွက်ချည် ခြေထောက်တွေက တစ်ဆင့်ပျံ့နှံ့ကာ အပေါ်တစ်ထပ်လုံး ညစ်ပတ် နေပါသည်။

ပြင်ဆင်နေတဲ့ ရက်အတွင်း သက်ဖူးက အဖေဖြစ်သူအခန်းထဲ အတူလာပေါင်းအိပ် နေ၍ ဦးနေထွတ်ညွန့်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ကြည်နူးမှုတစ်မျိုးကိုလည်း ခံစားနေရပါသည်။

သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး။

သူ့ဘဝရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရှင်သန်မှုရောင်ခြည်လေး။ သက်ဖူး ဆယ်နှစ်သားမှာ သူ့အမေ မေသက်တင်နှင့် နေထွတ်ညွန့်တို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာ။ လမ်းခွဲတယ်ဆိုတာထက် မေသက်တင်က သူတို့သားအဖကို စွန့်ပစ်ထားရစ်တာလို့ဆိုလျှင် အဖြစ်မှန်နှင့် ပိုမိုနီးစပ် ပါလိမ့်မည်။

အဲ့ဒီကတည်းက သက်ဖူးလေးဟာ အမိမဲ့၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ အဲ့ဒီတုန်းက နေထွတ်ညွန့်ရဲ့ မိခင်ကြီးက သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးတော့ နေထွတ်ညွန့် သဘောတက်သွားရတဲ့ အချိန်တွေမှာ သက်ဖူးက အဖွားနှင့်နေရသည်။

အမေကစွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး အဖေက အဝေးမှာ အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရတာ ဖြစ်၍ သက်ဖူးဘဝလေးက အထီးကျန်သင့်သလောက် ကျန်ခဲ့ မှာပင်။

အမေမရှိ အဖေနှင့် အချိန်ပြည့်မနေခဲ့ရပေမယ့် သက်ဖူးညနံ့က မပျင်စီးဘဲ လိမ္မာရေးခြားနှင့် ပြည့်စုံသော လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ ဒက်ဒီ ... နွားနို့လား တီးလား ”

“ ဒီည စောစော အိပ်မယ်ကွာ၊ နွားနို့ပဲ ”

သက်ဖူးညနံ့က နေထွတ်ညနံ့အတွက် နွားနို့ဘူးထဲမှ နွားနို့ထည့်ယူလာကာ သူမီဒီယို ကြည့်နေတဲ့အနား လာချသည်။

“ အင်း ... ဒီအလုပ်တွေ ငါ့သား နောက်ထပ်သိပ်မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့ ”

သူတို့အိမ်မှာ ယောကျ်ားသားနှစ်ယောက်ပဲ နေတဲ့အိမ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ထမင်းဟင်း ချက် အဝတ်လျှော်ပေးတဲ့ ဒေါ်ချစ်ကြီးက အိမ်မှာအကူနေတဲ့အကူ မဟုတ်ပါ။ မွန်းလွဲပိုင်းလောက် အလုပ်ပြီးချိန်ဆို ပြန်သည်။ ညနေဘက်တွကျ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟင်းနွေးခပ်စား ဆေးကြော ကြရတာ ပါ။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒက်ဒီ ”

“ မင်းမိန်းမ ရှိလာပြီလေ ”

“ အဲ့ဒီတော့ ! ”

“ မင်းမိန်းမ လုပ်ပေးလိမ့်မပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား ”

“ ဒက်ဒီကလည်း ကိုယ့်အဖေအလုပ် ကိုယ်လုပ်မှာပေါ့၊ ပိုးနဲ့ဘာဆိုင်လဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာလဲ ။ သူလည်း ငါ့ချွေးမ ဖြစ်လာပြီလေကွာ ”

“ ချွေးမက ချွေးမလေ၊ ကျွန်တော်က သားလေ ဒက်ဒီရ ”

နေထွတ်ညနံ့က သက်ဖူးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ...

“ ဘာလဲ သက်ဖူး၊ မင်းမိန်းမကိုခိုင်းလို့မရဘူးဆိုတဲ့သဘောလား ”

“ ဟော ... ကြည့်၊ ဒက်ဒီကတော့ ရစ်ခန်းစဖွင့်ပါပြီ ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါမေးတာ ရှင်းတယ်လေ၊

မင်းမိန်းမကိုမခိုင်းရဘူးလား၊ အဲ့လိုလား ”

“ မခိုင်းရဘူးတော့မရှိဘူးပေါ့ ဒက်ဒီရ၊ ခိုင်းလို့ရပါတယ်၊

ဒါပေမယ့်ဒက်ဒီဝေယျာဝစ္စကို ကျွန်တော်လုပ်ပေးတာ ပိုသဘာဝမကျဘူးလား၊

ဥပမာ ဒက်ဒီရာ ပိုးတို့အိမ်မှာဆိုရင် ပိုးအဖေက

ကော်ဖီတစ်ခွက်ယူခဲ့စမ်းပါဟေ့ဆိုရင် သူသွားယူရမလား ကျွန်တော်သွားရမလား ...
ကဲ ”

“ ဟ... မင်းအဲလိုကပ်ပြောရင်တော့ ဖြစ်တာပေါ့၊ ခုဟာက ငါရယ်

မင်းရယ် သူရယ် တစ်အိမ်တည်းတူတူနေပြီး တစ်မိသားစုထဲ ဖြစ်ကြပြီလေ၊ သမီးရေ
... ပိုးရေ ... လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်ပေးစမ်းပါကွာလို့ ငါခိုင်းရင်မဖြစ်ဘူးလား
”

“ ဖြစ်ပါတယ် ”

“ အေး ... အဲ့ဒါကိုပဲ သိချင်တာ ”

“ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီ နိစ္စရူဝကိစ္စဟာ ပိုးတာဝန်ဖြစ်သွားပြီ၊

ကျွန်တော်လုပ်ဖို့မလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကျွန်တော်က လက်မခံတာပါ ”

“ ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါတစ်နေ့တစ်ခြား အမြင်ကတ်လာပြီကွာ၊

မင်းက မင်းကောင်မလေး အပေါ် ဘာတစ်ခုမှ အပြောမခံပါလားကွ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရာ၊ ကျွန်တော်က အခု အေးရင်ပြီးရောလို့

မထားလိုက်ချင်လို့ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို နောက်ကျမှ ဒက်ဒီ နားလည်မှုလွဲရော
ဖြစ်မှာစိုးလို့ အခုပြန်ပြောပြနေတာပါ၊ ပိုးက ကျောင်းမှာ စာသင်ခန်းဝင်ရတာ

တစ်ဖက်၊ နောက်သူ အမ်အက်စီဖြေဖို့ စာကျက်နေရ တာကတစ်ဖက်နဲ့ ဒက်ဒီရ ...

သူ့အိမ်မှာဆိုလည်း သူ့ဘာမှလုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ စာပဲကျက်တာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ယူပြီးတော့မှ အိမ်မှုကိစ္စတွေ သူ့ကို တာဝန်ယူခိုင်းတာမျိုးတော့ မဖြစ်ဘူးဒက်ဒီရ၊ ကျွန်တော်က အဲဒါကိုဆိုလိုတာပါ ”

နေထွတ်ညွန့်က မကျေမချမ်း နှုတ်ဆိတ်လိုက်ပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ချွေးမဆိုသူက အိမ်ကုရောက်လာလျှင် အချိန်ပြည့် စာချည်းပဲ ကျက်နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပါလား။ သက်ဖူးရဲ့အဆိုက မခိုင်းပါနဲ့လို့ ယဉ်ယဉ်လေး လှည့်ပတ် ပြောတဲ့သဘောပဲပေါ့။ အင်း ... သူမရဲ့ အပြုစုခံရဖို့ဝေးလို့ သူမကို ပြန်မပြုစုရရင် ကံကောင်း။

ည ... သူမ စာကျက်နေရင် ကိုယ်က လက်ဖက်ရည်သွားမပို့ရ ကံကောင်း ။ သက်ဖူး ... သက်ဖူး။ သူ့မိန်းကလေးကို ချစ်လိုက် ကြင်နာလိုက်တာ တုန်လို့ ထင်ပါရဲ့။ အဲသလို တုန်နေအောင်သူလည်း ချစ်ဖူးသားပဲ။ နောက်တော့လည်း ဒါတွေက ပုံပြင်ပါပဲ။

မေသက်တင်ကို မခိုင်းရက် မစေရက် မပြောရက် မဆိုရက် သူ အရူးမူး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ လေ။ မိခင်ကြီးက “ သမီးရေ ... ဟိုဟာလေယူခဲ့စမ်းပါ ” ဆိုတာလောက်လေး ခိုင်းမိပါလျှင်သူက ပြေး ယူကာ အမေ့ကိုပေးရင်း ...

“ အမေ ... သက်က ကျွန်တော်တို့အခန်းရှင်းနေလို့ပါ ”

အဲသလို ကာဆီးကာဆီး လိမ်ညာကာကွယ်တာမျိုးလည်း ရှိခဲ့ပါရဲ့။

ဖအေတူသား၊ လူညံ့၊ နေထွတ်ညွန့်က စိတ်တိုတိုနှင့် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် တွေးနေမိသည်။ မိန်းမကို ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ သည်းသည်းလှုပ်ဖို့ကလွယ်ပါသည်။

အဲဒီ သည်းသည်းလှုပ်ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်လျှော့ချစ်ဖို့သာ ခက်ခဲ့တာ။

“ ဟင်း ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ချလိုက်မိလျှင် ...

“ ဒက်ဒီ ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းတွေ ချနေတာလဲဗျ ”

“ ဪ ... ရင်လေးတာပါကွာ၊ ရင်လေးတာပါ ”

“ ရင်လေးစရာဘာရှိလို့လဲ ဒက်ဒီရာ၊ ပိုးရောက်လာတာကလွဲရင် အခြေအနေအားလုံးဟာ အရင်ကအတိုင်း ပုံမှန်လည်ပတ်နေမှာပဲလေ ”

“ ပိုးရောက်လာတာကိုက အရင်ပုံမှန်ထက် ထူးသွားပြီလေကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကျန်တာ အားလုံးက ပုံမှန်ပဲဆိုတာကိုက ပုံမှန်မဟုတ်တာ ”

“ ဒက်ဒီ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ အစိုးရိမ်လွန်နေတာပါ၊ တကယ်တမ်း ပိုးရောက်မလာသေးလို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ထဲ နေလာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာဆိုတော့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ခြေအနေတစ်ခုပေါ်ကို Adapt လုပ်ဖို့အတွက် ဒက်ဒီ ကြိုစိုးရိမ်နေတာပါ ”

တကယ်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီထက်ပိုတာ သားဖြစ်သူမသိပါ။ သူ့မှာစိုးရိမ်နေတာ တွေမဖြစ်သေးပဲ ကြုံတွေးရင်မောနေတာတွေ အများကြီးရှိပါသည်။ သူလည်းပဲ တစ်ချိန်က ငယ်ရွယ်စဉ်ကတော့ သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝရှေ့ရေး သူတည်ဆောက်မယ့် မိသားစုဘဝ တစ်ခုအတွက် ရည်ရွယ်ချက် မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ် မွမ်းမံချက်တွေနဲ့ အရောင်တောက်လှပခဲ့ဖူးတာပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ အလဲအကွဲ အရှုံးတွေနှင့် သူ့စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာဟာ ပြိုပျက် ဆိတ်သုန်းခဲ့ဖူးတာပဲ။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကြီးဟာ သူ့ဘဝမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အနာရွတ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ခုချိန်ထိကိုပဲ အမြစ်ပြတ် မပျောက်ကင်းနိုင်သေးဘဲ တတိတိတရိရိ လှိုက်စား နာကျင်နေရတုန်းဆိုရင် သူကပဲ ခံစားတတ်လွန်းလို့ လူတွေက ထင်ကြမလား။

သူ့အလွန်ချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားတဲ့သားကလေး

သက်ဖူးညွန့်အလှည့်မှာ သူ့လို ဝေဒနာမျိုး ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့မှ
မကြုံရစေချင်တာဟာသူရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပင်။ ပိုးနဲ့ မေသက်တင်ရဲ့
တူညီတဲ့အချက်ကတော့ အလွန်တရာလှပခြင်းနှင့် သူ့ဆန္ဒတစ်ခုကို လုပ်ကို လုပ်ရမှ
ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာဆိုတဲ့ ခေါင်းမာတဲ့ စိတ်တို့ပင်။

“ ငါတစ်ခုမေးပါဦးမယ် သား၊ မင်းနဲ့ ပိုးနဲ့ ကြားထဲမှာရှိတဲ့
အရေးကိစ္စတွေမှာ မင်းဆန္ဒ အတိုင်း ဖြစ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာမျိုးရော ရှိရဲ့လား ”

“ ဒက်ဒီမေးတာ ကျွန်တော်သိပ်နားမလည်ဘူး ”

“ ဥပမာကွာ ... မင်္ဂလာဝတ်စုံကို အဝါဖျော့ဖျော့ပဲ့ဝတ်မယ်ဆိုတာမှာ
မင်းဆန္ဒကကော ထပ်တူကျတာလား ”

သက်ဖူးက ပြုံးရင်း ...

“ဘာလဲ ... ဒက်ဒီက ဒက်ဒီ ပန်းနုရောင်ဝတ်စေ့ချင်တာကို
ပိုးကငြင်းလိုက်လို့ မကြည်မလင်ဖြစ်နေတာလား ”

“ ..... ”

ဦးတေထွတ်ညွန့်က မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။ သူက
အကြံပေးမိလိုက် တာပါ။ ဒါ့အပြင် သူ့နဲ့ မေသက်တင်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဝတ်စုံဟာ
မေသက်တင် ဆန္ဒအရ အဝါနုရောင် လေးဖြစ်ခဲ့ရတာ ဟာ အခုမင်္ဂလာပွဲနှင့်
တစ်ထပ်တည်းကျနေတာကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေ ရတာ အမှန်ပင်။

“ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဒက်ဒီရယ်၊

ဘာရောင်ဝတ်ချင်တဲ့ဆိုတဲ့ဆန္ဒ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ အဲဒီတော့
ပိုးကြိုက်တာဝတ်ပါစေလို့ပဲ ရှောရှောရှူရှူ သဘောတူထားတယ်၊ ဒါ ဇွတ်အတင်း
ကိုယ့်စိတ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး လိုက်လျောပေးရတာ လည်းမဟုတ်ပါဘူး ...

ပိုးအမေက ခရမ်းရောင် သိပ်ကြိုက်တော့ သူ့သမီးကို
ခရမ်းရောင်လေးဝတ်ဖို့ အကြံပေးသေးတယ်။ မရဘူး၊ ပိုးက ငြင်းတာပဲ။ ပိုးက
အဝါရောင်ကို အရမ်းကြိုက်တာလေ။ ကြိုက်ကိုကြိုက်တာ ဒက်ဒီရဲ့ ”

“ အင်းပေါ့လေ ... သူက သတို့သမီးဖြစ်နေတော့ သူ့ဆန္ဒကို
လိုက်လျောကြရမယ်ပေါ့။ အဲ့သလိုဖြစ်နေတာပေါ့ ”

“အဝါနုလေး သူရွေးထားတာလေးလည်း လှပါတယ် ဒက်ဒီရဲ့ ”

“ မင်္ဂလာဝတ်စုံအရောင်ကတော့ ထားပါတော့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
မင်းတို့အခန်းကို အရင် ရောင်ကပြန်မသုတ်ရဘဲ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့
သုတ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ အိမ်မှာ ဒီတစ်ခန်းထဲပဲ အဝါနုရောင်။
အခန်းက အဝါနုရောင်ဆိုတာ နည်းနည်းလူကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေဘူးလား ”

“မဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီရ၊ အိမ်တွင်းဆေးကို အဝါရောင်အဖျော့သုတ်ကြတာ
အများကြီးပါ။ သုတ်ကြပါတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့အကောင်ကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊
ဒက်ဒီက အမြဲတမ်းတစ်အိမ်လုံး အဖြူရောင်ပဲ သုတ်လာနေကျမို့လို့
တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပါ။ အဝါနုလေးလည်းလှပါတယ် ”

“ ဪ ... အေးလေ၊ မင်းလှတယ်ဆိုရင်လည်း ဘာမှ
မပြောတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါလည်းဟို တစ်နေ့က သူ့ကိုပြောပြီးပါပြီ၊
သမီးအဝါနုရောင်အခန်းက လူရဲ့စိတ်ကို သက်တောင့်သက်သာ ရှိစေပါမလားလို့၊
သက်တောင့်သက်သာရှိပါတယ်တဲ့၊ ပိုး အဲဒီ အရောင်ပဲ ကြိုက်တယ်တဲ့၊
မင်းသဘောလည်း တစ်ထပ်တည်းဆိုရင် ပြီးတာပါပဲကွာ ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စကားကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

(၃)

“ ဒက်ဒီ ... ပိုးတို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ဦးနော် ”

သက်ဖူးကပြောတော့ သူက အံ့သြရကာ ...

“ အိမ်ကိုတန်းမပြန်ရဘူးလားကွ ”

“ ဟိုမှာ ကန်တော့ခံဦးလေ ဒက်ဒီရ၊ နှစ်ဖက်မိဘကို
ကန်တော့ကြမှာလေ ”

“ နှစ်ဖက်မိဘက ကန်တော့မှာဟိုအိမ်မှာလားကွ၊ ငါ့အိမ်လိုက်လို့
ရောမဖြစ်ဘူးလား ”

“ ဟား ဟား ... ဒက်ဒီကလုပ်ပြန်ပြီ၊ သူတို့က လိုက်လာရင်
နှစ်ယောက်လိုက် လာရမှာ လေ၊ ဒက်ဒီ လိုက်လာရင် တစ်ယောက်ပဲ လိုက်ရမှာ ”

“ ဟေ့ကောင် ... အဲဒါ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်လိုက်လိုက်
နှစ်ယောက်လိုက်လိုက် တစ်ပြုံကြီးလိုက်လိုက် တူတူပဲ ”

“ ဒီကနေ ပန်းတွေဘာတွေ သယ်သွားတာလည်း ဟိုအိမ်ကပဲဆိုတော့
ဟိုကိုပဲ အားလုံး လိုက်လာကြတဲ့ သဘောပါ ”

တကယ်တော့ သူဟိုအိမ်လိုက်ရတာ အတွက်လည်း
ဘာမှအရေးမကြီးပါ။ သူဘာ ကြောင့် ဒီလိုစကားတွေ ပြောဖြစ်နေတယ်မသိ။
မင်္ဂလာသတို့သားဝတ်စုံနှင့် ချောမောသန့်ပြန့် ခန့်ညားလှတဲ့ သားဖြစ်သူကို
ကြည့်လို့တောင်မဝသလို ငေးမောကြည့်နေမိတာပါ။

ပွဲထွက်ကာ လျှောက်လာကြတော့ သူနံဘေးမှာ ယှဉ်တွဲလျှောက်ဖို့ သူ့ညီမဝမ်းကွဲက လျှောက်ပေးရမလား မေးပေးမယ့် သူငြင်းလိုက်ပါသည်။ ဘာလို့ အဒေါ်တွေ ဘာတွေထည့်လျှောက် နေမလဲ။ အဖေတစ်ယောက်ပဲရှိတာ တစ်ယောက်ပဲပေါ့။ ဩစတြေးလျမှာ နေနေတဲ့ မေသက်တင်က မလာခဲ့ပါ။ ဖိတ်စာပို့ကတည်းကလည်း မလာဘူးဆိုတာ သားရောသူပါ သိပြီးသားပါ။ သားက ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ကျေအောင် ပို့လိုက်မည်ဆိုကာ အသိပေးတဲ့ သဘောသာပို့တာပါ။

ဟိုမှာသူလည်း နောက်ကအိမ်ထောင်နှင့် သမီးလေးနှစ်ယောက်နှင့် အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် သူ့ဘဝနဲ့သူ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီပဲ။ သူနဲ့တော့ သားဆယ်နှစ်သားအထိသာ အိမ်ထောင်ရေးကမြဲခဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ကျကာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြဲနေတာဟာ သူညှို့လို့ပဲလား။ ရှေးရေစက် ဖူးစာကံဆိုတာကြောင့်ပဲလား။

ပိုးတို့ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ မိဘသုံးဦး ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ ကန်တော့ခံတော့ နေထွတ်ညွန့်သည် ဝဲရစ်ချင်သလိုရှိလာတဲ့ မျက်ရည်တို့ကို မနည်းမျက်တောင် ပုတ်ခတ်ထိန်းရသည်။ ဟိုဘက် အဖေအမေကတော့ သမီးဖြစ်သူအိမ်ထောင်ကျတာကို ရွှေထုတ် ကောက်ရတဲ့ အလား တပျော်တပါးကြီး ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြပါသည်။

တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးတဟေးဟေး တဟားဟားတဝါးဝါးနှင့် အတော်ပျော်နေ ပုံရနေတာကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာအထီးကျန်သလိုတောင် ခံစားလာရသည်။ သူ့ဘက်က အတော် ရင်းချာရင်းနှီးတဲ့ ဆွေမျိုးတို့ဟာလည်း ဒီအိမ်ကိုတော့ လိုက်မလာကြပါ။ နေထွတ်ညွန့်အိမ်ကသာ သွားစောင့်နေကြသည်။

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကျတော့ သားတို့နေကြမည့် ဟိုအိမ်ကိုပဲ ပို့တာမို့ ဟိုအိမ်ကို လည်းနှစ်ဖက်အမျိုးတွေ သယ်ပို့နေကြပါသည်။ ဒီအိမ်မှာတော့ သူတို့ဘက်က သူတစ်ယောက် တည်းပင်။ အားတောင်ငယ်ရမလိုလို။ သူတို့

ရယ်မောနေကြတဲ့ဟာသတွေ စကားတွေကလည်း သူ့အတွက်မရယ်ရတော့
လိုက်ရယ်ဖို့လည်း အခက်နှင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။

“ကိုနေထွတ် ... အိုက်နေပြီလား၊ လူတေများတော့
အဲကွန်းလည်းမနိုင်တော့ဘူးဗျို့”

“ရပါတယ် ... ရပါတယ် ... မအိုက်ပါဘူး”

“ဟိုဘက်က အဲကူလာကြီးပါ ဒီဘက်ရွှေ့စမ်းဟေ့”

“ဦးနေထွတ် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“မဆာပါဘူး အစ်မကြီး”

“ဟိုမှာ စိတ်ကများနေတာနဲ့ ဘာမှ သေချာဗိုက်ထဲမဝင်ဘူး၊ ဆာရောပေါ့၊
ကျွန်မတို့လည်း ဆာနေပြီ၊ ဟဲ့ ... စန်းစန်းတို့ မုန့်တွေသယ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊
ယူခဲ့ကြစမ်းဟယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကော်ဖီလည်း ဖျော်ခဲ့”

“ပူပါတယ် မိန်းမရာ၊ ဂျူစ်လုပ်ပါ”

“အအေးဖျော်ဖို့ ရှိသေးရဲ့၊ ကုန်နေပြီထင်တယ်။ ခုတလော
စားလည်းဒီစိတ် သွားလည်း ဒီစိတ်နဲ့ အိမ်မှာဟိုဟာကုန်ဒီကုန်
လစ်ဟင်းနေတာလည်း မပြောနဲ့တော့ လက်ဖက်တောင် ကုန်နေတယ်”

“လက်ဖက်က မန္တလေးကနေ ကြီးကြီးမြဲ တစ်ပုံကြီးယူလာတာကို
မေမေကလည်း၊ နှစ်ပြန်ကြော်တွေလည်းရှယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်သားပဲ ... ကြည့်စမ်း၊ ညကတည်းက စားချင်တာ၊
မရှိဘူး ထင်နေတာ၊ ငါတော့ ကော်ဖီနဲ့မုန့် မစားဘဲ ထမင်းနဲ့ လက်ဖက်လေးစားရင်

ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဆာတာမှ ရင်တောင်ပူနေတယ်”

“ဒီမှာ မုန့်တွေထည့်ခဲ့ပြီ အန်တီလေး”

“ ဦးနေထွတ်ညွန့်ကိုကျွေး၊ ငါလက်ဖက်နဲ့ ထမင်းပဲစားတော့မယ်၊
အဖေကြီးရော ဘာစား မလဲ ”

“ မုန့်တွေက တစ်ပုံကြီးပဲဟာ၊ ဦးနေထွတ်ညွန့်နဲ့ မုန့်ပဲစားတော့မယ်၊
အအေးမရှိလည်း ကော်ဖီယူခဲ့ကြလေ ”

“ ဖျော်နေပါပြီ ဘဘကြီး၊ လာတော့မယ် ”

ရှေ့နားလေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ သက်ဖူးညွန့်ကို ဦးနေထွတ်ညွန့်
လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒက်ဒီက ကော်ဖီမသောက်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်တာလို့
မင်းဘာဖြစ်လို့ ဝင်မပြောပေးတာ တုန်း။ မင်းယောက်ခမအိမ်လေ။ ဘာမှ
အားမကိုးရဘူး ... တောက်။

ဦးနေထွတ်ညွန့်က သားကိုစိတ်ခုနင့်ပင် သတို့သမီးအဖေ
ဦးမင်းစိုးဘက် လှည့်ကာ ...

“ ကျွန်တော် မုန့်ပဲစားပါ့မယ်။ ကော်ဖီမသောက်တတ်လို့ပါ ”

“ ဟင် ... မုန့်ချည်းပဲစားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊
အိုဗာတင်းသောက်မလား ဦးနေထွတ် ”

“ တော်ပါပြီ အမကြီး ရေပဲသောက်တော့မယ်။”

“ ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ကားနဲ့ထွက်စမ်း၊ အအေးပုလင်းသွားဝယ်စမ်း ”

“ နေပါစေ၊ ကျွန်တော် အအေးလည်းသိပ်မသောက်တတ်လို့ပါ ”

“ ဒါဖြင့် ဘာသောက်တတ်လေ့ရှိလဲ ဦးနေထွတ် ”

ဇနီးသည်အမေးကို ခင်ပွန်းသည်က

“ ဂီစကီထင်တယ်၊ ဟား ဟား ဟား ”

ဟိုကရယ် ဒီကရယ်။ ဒါက သူတို့လင်မယားတင်ပြောနေတဲ့စကား။ သူတို့အုပ်စုနဲ့ သူတို့ ကိုယ့်အတွက်အရေးကြီးတာ စိတ်ဝင်စားတာကို ပြောနေကြတဲ့ လူအစုစုပေါင်းများစွာ အသံပေါင်းများစွာ။ ပြောသမျှကလည်း ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် အော်ဟစ်ပြောနေကြ၍ နေထွတ်ညွန့် အာရုံတွေပင် နောက်လာသည်။

“ မမပိုး ... ဟိုအခန်းရှင်းထားပြီ အဝတ်ဝင်လဲလို့ရပြီ။ ”

“ ဟဲ့ ... သမီး၊ ညည်းတို့ စုံတွဲလည်း ဗိုက်ဖြည့်ဦး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့၊ သိပ်မဆာသေးဘူး၊ ဗိုက်ထဲမှာလေတွေ ပြည့်နေသလိုပဲ ”

“ လေတွေဟုတ်ရဲ့လား၊ အပျော်တွေ မဟုတ်ဘူးလား ”

“ သဇင်နော်၊ အေး ... အပျော်တွေ ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ ”

“ သိနေတယ်လေ ”

“ ဟဲ့ ... သမီး၊ ဟို ... မမကြည် လက်ဖွဲ့တဲ့ယုန်မွှေးစောင်ထုပ်ကြီးတော့ မေမေပေးစမ်း ပါအေ ”

“ အို ... မိန်းမကလည်းကွာ ”

“ အို ... ဘာဖြစ်လဲရှင်ကလည်း၊ ကိုယ့်သမီးလက်ဖွဲ့ရတာ ကိုယ်တောင်းတာပဲဟာ၊ ဘာဖြစ် လဲ ”

“ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းတောင်းလည်း ရပါတယ်ကွာ၊ စကားမစပ် ဘာမစပ် ”

“ အရင်ဆုံး သတိရတုန်း တောင်းထားတာ ... အဟင်း ဟင်း ”

“ ဟိုအိမ်ပါသွားပြီလေ မေမေ၊ နောက်နေ့မှ လာပေးမယ် ”

“ သူတို့ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းကို မင်းကလည်း၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်လည်းရတဲ့ဟာ ”

“ အို ... မရပါဘူး၊ သူ့ကာလာလေးကအဝါနုလေး၊ ဒီမှာဝယ်လို့ရတာ တွေက အရောင်ရင့်ရင့် အပွင့်ကားကား အဆင်ကြီးတွေ၊ ဒီမှာဝယ်မရဘူး၊ မမကြည် ကိုရီးယားကသယ်လာတာ၊ တရုတ် မဟုတ်ဘူး၊ အဝါနုလေး လှမှလှ ”

ဪ ... အမေရာ သမီးရော အဝါနုကြိုက်တာကိုးလို့ နေထွတ်ညွန့် သိရသည်။ အင်း ... သိတာကို သိတယ်လို့ မှတ် ... မှတ်။
ခေါင်းတွေတောင်မူးလာတော့မည်။

“ ဟယ် ... ဟိုမှာမုန့်တွေ ပူစီ တက်စားနေပြီ။ ”

“ ဟော်တော် ... အုပ်ဆိုင်းမထားဘူးလား ဒုက္ခပါပဲ ”

ဒေါ်ခင်ပိုးဥ ပဝါကြီးမ၊ကာ အလောတကြီး ထပြေးလျှင် ...

“ အမလေး မိန်းမ၊ ချော်လည်း လဲပါဦးမယ်ကွာ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်စမ်းပါ

”

“ ကြောင်နှစ်ကောင် မီးဖိုထဲသိမ်းမလို့၊ လူတွေ အများကြီးတွေ့ပြီး ကျွန်မကြောင်လေးတွေ လန့်နေပါဦးမယ် ”

“ ကြီးကြီးကြောင်တွေလား လန့်မှာ ”

“မိမိ ... မိမိ ... ပူစီ ... မိမိမိ ”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ”

“ ဖုန်းကိုင်ကြပါဟေ့ ... ဖုန်း ”

“ ငါ့ဆိုရင် နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်လို့၊

နာမည်လေးသေချာမေးထားကြပါဦး၊ အင်္ကျီလဲ တော့မယ်၊ မဖြစ်ဘူး အသက်ရှူ

ကျပ်လှပြီ ”

“ အန်တီခင် ပန်းတွေက ဒီအတိုင်းအိုးလိုက်ထားရမှာလား ”

“ အန်တီဒေစီတဲ့ ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်မလိုက်လာနိုင်လို့ လက်ဖွဲ့
လွှတ်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့၊ မလာနိုင်တာက ... ”

“ ဦးနေထွတ်ညွန့် တကယ်ပင် ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာပါသည်။
တစ်သက်လုံးနီးပါးအိမ်မှာ အထီးကျန်ကျန် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေခဲ့ရတဲ့သူမို့
ဒီလောက် ရုံးစုရုံးစု ပြုတ်စ ပျင်းတောင်း ဆူညံနေတာကို မျက်စိတွေနောက်လာ
နားတွေအူလာပါသည်။ သွေးတောင် တိုးလာပလားထင် သည်။ ”

“ ဦးမင်းစိုး တစ်ခြားကိစ္စလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့
ကျွန်တော်အိမ်ပြန်လိုက်တော့မယ် ”

“ ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ခုလောလောဆယ်မုန့်စားပါဦး၊ ညနေကျရင်
ဒန်ပေါက်မှာမလို့၊ ဒီလူအုပ်နဲ့ချက်ပြုတ်နေဖို့ မနိုင်ဘူးလေ၊ ဆွေမျိုးတွေက
ညနေစောင်းမှ ပြန်ကြမှာ။

“ ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး၊ အိမ်မှာလည်းဒေါ်ချစ်ကြီးက
ထမင်းဟင်းချက်ထားပါတယ် ”

“ လူတွေများလွန်းလို့ ကိုနေထွတ် ငြီးစိစိဖြစ်နေပြီထင်တယ်။

“ ဒါတောင် ဒင်နာက နောက်တစ်ရက်ခွဲလုပ်ထားလို့၊ ဒီတစ်ရက်တည်း
ညနေပိုင်းသာ ဆက်လုပ်ရင် လူတွေ ပင်ပန်းပြီးလဲကုန်မယ်၊
မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ဗျာနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ သားနဲ့သမီးကလည်း ညမှ ပြန်မှာပြောတယ်၊ ဦးနေထွတ်လည်း ညမှ
ပြန်လိုက်ပါလား ”

အမလေး ... သေချာချည်ရဲ့။ ဒီလိုရှုပ်ယှက်ခတ် မူးနောက်ပြီး

ညအထိသာနေရရင် တကယ်ပဲ အသက်ပါထွက်နိုင်သည်။ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ရုန်းရုန်းကြွ အုန်းအုန်းထနေတဲ့ ပိုးရဲ့တစ်ဆွေမျိုးလုံးဟာ ရပ်တွေလည်းခပ်ဆင်ဆင်၊ တစ်ယောက်မကျန် ချောမောလှပပြီး တရင်းတနှီး တပျော်တပါး နေတတ်ကြပုံလည်းပေါ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဒါဟာ သူ့ပုံစံမဟုတ်၍ သူ့အတွက်တော့ ကျဉ်းကျပ်သည်။

“ ညနေအထိတော့ မနေတော့ဘူး၊ ဟိုဘက်အိမ်မှာလည်း လက်ဖွဲ့တွေ ထားကြသိုကြနဲ့ အလုပ်ရှိဦးမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ် ခင်ဗျ”

ဇွတ်ပင် ပြောလည်းပြော ထလည်းထ အတင်းပြန်မှပဲ ပြန်ခွင့်ရပါတော့သည်။

“ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ သက်ဖူးကို နည်းနည်းပြောပေးပါဦး ”

အိမ်တံခါးဝရောက်မှ ဦးနေထွတ်ညွန့်က လှည့်၍ ပြောတဲ့အခါ ...

“ မောင်သက်ဖူးရော ...မောင်သက်ဖူး ခေါ်လိုက်ကြပါဦး ”

ခမည်းခမက် ဦးမင်းစိုးက လှမ်းပြောလိုက်၍ လူငယ်တစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားရာ ဦးနေထွတ်ညွန့်က ရပ်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ ခဏကြာပြီးတဲ့အခါ တက်သွားတဲ့လူငယ်လေးလည်း အပြေးပြန်ရောက်လာကာ ...

“ အန်ကယ်လ် ... ကိုသက်ဖူးက အဝတ်လဲပြီး သူ့ရေချိုးနေလို့ ဆင်းမလာတော့ဘူးတဲ့၊ ညနေမှပဲ ပြန်လာတော့မယ်လို့ပဲ ပြောပေးပါတဲ့ ”

“ ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်လိုက်တော့မယ် ဦးမင်းစိုး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ နောင်လည်းအိမ်ကို မကြာမကြာ ဝင်ထွက်လာလည်ပါ ကိုနေထွတ်၊ ချိန်းပြီး စားရသောက်ရအောင်လေဗျာ။”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဦးနေထွတ်ညွန့်သည် သူ့ကားကို သူမောင်းကာ

ပြန်လာနှင့်လိုက်ပါသည်။ လမ်းမှာ သူ့ရင်ထဲ ခုတုတု ခံစားလာရသည်။

နဂိုကတည်းကပဲ ကိုယ့်သားကို နှမြောနေလို့ပဲလားမသိပါ။ သူ့သားကို

မပိုင်တော့သလို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုပဲ စိတ်ထဲခံစားရသည်။ ဒီကောင်က

လည်း မိန်းမရမည်မကြံသေး၊ မိန်းမအမျိုးတွေဘက် ခပ်ပါပါ။

အဖေတစ်ယောက်လုံးပြန်မှာတောင် ထွက်မလာတော့ပဲ ညနေမှ

ပြန်လာတော့မယ်ဆိုတာကို ကြားလူနှင့်ပင် အကြောင်းကြားသည်။

သူ့ကိုပြောရင်တော့ ညနေကျ အိမ်ပြန်လာမှာပဲဟာ ဒက်ဒီနဲ့ပဲ ဒက်ဒီအိမ်

တစ်သက်လုံးနေမှာပဲဟာလို့ ဆင်ခြေစကားထွက်လာမှာ မလွဲ။ ဒါတော့ ဒါပေါ့။

ဒီအိမ်ကို လာတောင်းရမ်းတာတစ်ခါ စေ့စပ်ပွဲအတွက် စကားပြောဆိုစဉ်ကတစ်ခါ

နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါသာ ခမည်းခမက်တွေနှင့် ဆုံဖူးသေးတဲ့ဖအေကို စိမ်းစိမ်းကားကားပဲ

ပစ်ထားလိုက်တာ အနားတောင်မနေ။ အလကားကောင်။

*